

Arrest

nr. 215 707 van 24 januari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 31 januari 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Op 16 juli 2018 en 27 augustus 2018 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS).

1.2. Op 7 september 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Arabier afkomstig uit Bagdad in Centraal-Irak. U bent op (...)1975 geboren in de wijk al Qademiya. U groeide op in de al Amel wijk, waar u bent blijven wonen tot 2012. In dat jaar verhuisde u van het ouderlijke huis naar het huis van uw zus in de Dubat wijk.

U bent tot het derde middelbaar naar school gegaan. In 1993 heeft u uw legerdienst gedaan. U werd op verschillende plaatsen gekazerneerd. Na uw legerdienst bent u beginnen werken als kapper. U had verschillende filialen in verschillende wijken in Bagdad. Na de val van het regime van Saddam Hussein diende u uw kapperszaken te sluiten. In 2005 zou u samen met uw ouders naar Syrië zijn gevlucht omwille van het sektarische geweld in Bagdad. In 2011 zou u teruggekeerd zijn. U begon terug als kapper te werken in Bagdad.

Op 28 februari 2013 bent u gehuwd met NFA, een gescheiden sjiitische vrouw die u had leren kennen toen ze Engelse les bij uw zus had gevolgd. Na jullie huwelijk zou zij in het huis van uw zus zijn komen wonen. Jullie hebben één dochtertje, G.

Begin januari 2015 zou u uw echtgenote echter op heterdaad betrapt hebben terwijl zij seksuele betrekkingen had met MI, een officier en tevens de echtgenoot van de zus van N. MI voelde zich bedreigd en zou zijn wapen naar u hebben gericht. U zou hem rustig hebben verzocht uw huis te verlaten, wat hij ook effectief deed. Vervolgens zou u met uw echtgenote naar haar familie zijn gegaan. Hier aangekomen, zou u uw schoonfamilie op de hoogte hebben gebracht van hetgeen u had gezien. Men zou u hebben aangemaand om rustig te blijven. De zus van uw echtgenote, wier man haar had bedrogen met uw echtgenote, zou erg boos zijn geworden op deze laatste en hem onmiddellijk hebben opgebeld. Deze zou evenwel in alle toonaarden hebben ontkend het bedrog te hebben gepleegd. U zou vervolgens terug naar uw kapsalon zijn gegaan. Dezelfde dag zou u zijn opgebeld door uw zus. Zij zou u laten weten hebben dat enkele gewapende leden van uw schoonfamilie het huis waren binnengevallen, op zoek naar u. U zou vervolgens naar huis zijn gekomen en van thuis uit naar uw schoonfamilie hebben gebeld. U zou toen met de dood bedreigd zijn geweest. U zou hen hebben laten weten dat u de legale weg wilde bewandelen om de scheiding te regelen.

Enkele dagen later zouden Ha en He (twee broers van uw echtgenote), MI en nog enkele neven van uw echtgenote, uw kapsalon zijn binnengevallen. Ze zouden u toen met de dood hebben bedreigd. Op 8 februari 2015 zou er een kleefbom tot ontploffing zijn gebracht in het huis van uw zus. U zou zich op het moment van de ontploffing boven in het huis hebben bevonden. Er zou veel materiële schade veroorzaakt zijn aan het huis. Uw zus en ook haar zoontje zouden lichte verwondingen hebben opgelopen. U zou die nacht uw zus en haar zoontje naar het huis van uw ouders hebben gebracht. U zou diezelfde nacht het huis hebben opgeruimd. De volgende ochtend zouden jullie verklaringen hebben afgelegd van het incident bij het lokale politiekantoor en bij de rechter.

Op 14 juni 2015 zou u officieel gescheiden zijn van uw echtgenote.

Op 20 oktober 2015 zou er opnieuw een kleefbom tot ontploffing zijn gebracht in het huis van uw zus. Deze bom bracht weinig schade aan. Jullie zouden ook van deze kleefbom een aangifte hebben gedaan.

Op 21 november 2015 omstreeks 16.30 uur zou u zijn aangevallen door een groep van drie mannen, MI, He en diens neef A en nog een zestal vrouwen onder wie uw ex-echtgenote en uw ex-schoonmoeder.

U zou zijn beschoten door MI. U zou zijn geslagen door He met zijn pistool en ook de vrouwen zouden u hebben geslagen. U zou bijna het bewustzijn hebben verloren. U zou vervolgens door uw familie naar het ziekenhuis zijn overgebracht. Hier aangekomen zou u door de dokter zijn aangeraden om het ziekenhuis zo snel mogelijk te verlaten, aangezien u ook in het ziekenhuis door uw schoonfamilie werd gezocht.

Midden februari 2016 zou uw neefje enkele uren zijn vastgehouden door uw schoonfamilie. Ze zouden op deze manier druk op u hebben uitgeoefend, opdat u niet voor de rechtbank zou verschijnen en opdat MI, He en A, die intussen in voorhechtenis waren opgesloten, op borg zouden kunnen vrijkomen.

U bent op 28 oktober 2017 legaal vanuit Bagdad naar Istanbul gereisd. Op 17 januari 2018 bent u vanuit Istanbul met een vervalst paspoort naar Brussel gereisd. U vroeg asiel aan op 31 januari 2018.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient verder te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

Zo legde u in de loop van uw asielprocedure een aantal opvallende tegenstrijdige verklaringen af. Deze tegenstrijdigheden ondermijnen in sterke mate uw algehele geloofwaardigheid.

Zo verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud van 16 juli 2018 dat het eerste incident dat u was overkomen na de betrapping op heterdaad, zich enkele dagen later voordeed. U lichtte toe dat twee broers van uw echtgenote, He en Ha, en twee van hun neven naar uw kapsalon waren gekomen en dat ze u daar zonder één woord te zeggen onmiddellijk in elkaar begonnen te slaan. Ze gebruikten hierbij ook messen en metalen pijpen. U zou hierbij bijna het bewustzijn verloren hebben en ze zouden pas zijn weggegaan toen uiteindelijk enkele burens te hulp schoten. U zou hierbij enkele belangrijke littekens hebben opgelopen (zie notities persoonlijk onderhoud 16 juli 2018, vragen 151-171). Opvallend is evenwel dat u in uw eerdere gedetailleerde verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken, op het moment dat u uw asielaanvraag indiende, op geen enkel moment naar dit incident heeft verwezen (zie notities persoonlijk onderhoud DVZ). Dit is zeer opmerkelijk aangezien het hier toch ernstige feiten betreffen en kan verwacht worden dat u hier minstens melding van zou maken indien ze op de waarheid zouden berusten. Tijdens het persoonlijk onderhoud van 27 augustus 2018 verklaarde u dan weer dat enkele dagen na de betrapping op heterdaad enkele leden van uw schoonfamilie naar uw kapsalon zijn gekomen, maar ontkende u uitdrukkelijk dat ze u toen zouden hebben geslagen. Ze zouden enkel dreigementen hebben uitgesproken. Dit alles is hoogst opmerkelijk en roept vraagtekens op bij uw geloofwaardigheid. Ook opvallend is dat u tijdens het persoonlijk onderhoud van 16 juli 2018 verklaarde dat uw werknemers niet aanwezig waren op het moment van dat incident, terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud van 27 augustus 2018 verklaarde dat zij wel degelijk wel aanwezig waren. Dat u zich in dergelijke mate tegensprekt doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U werd geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheden. U ontkende de eerder genoemde verklaringen te hebben afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud van 16 juli 2018. Nochtans zijn deze verklaringen van u klaar en duidelijk en aldus niet vatbaar voor interpretatie weergegeven (zie notities persoonlijk onderhoud 27 augustus 2018, vragen 61-71 en zie ook notities persoonlijk onderhoud 16 juli 2018, vraag 158). Deze opvallende en flagrante tegenstrijdige verklaringen doen sterk twijfelen aan uw geloofwaardigheid.

Vervolgens legde u ook tegenstrijdige verklaringen af in verband met het incident van 8 februari 2015, toen er een kleefbom tot ontploffing zou zijn gebracht in het huis van uw zus. Tijdens het persoonlijk onderhoud van 16 juli verklaarde u dat u aangifte had gedaan van dit incident. Er werd u gevraagd of u dit de volgende dag had aangegeven. U ontkende dit uitdrukkelijk en verklaarde dat er kort na het incident experts inzake explosies, politieagenten en zelfs enkele militairen waren langsgekomen. Uzelf en uw zus legden verklaringen af ter plekke en ook op het politiekantoor waar jullie diezelfde nacht nog naar toe gingen. Jullie zouden ongeveer een half uur hebben doorgebracht op het politiekantoor om vervolgens naar het huis van uw ouders te gaan. Daar zouden jullie de nacht hebben doorgebracht om dan pas de volgende dag terug naar het huis van uw zus te gaan waar jullie de schade trachtten te herstellen. U voegde ook nog toe dat jullie de volgende dag om 10.00 u 's morgens verklaringen aflegden voor de rechtbank (zie notities persoonlijk onderhoud 16 juli 2018, vragen 197-224). Tijdens het persoonlijk onderhoud van 27 augustus 2018 daarentegen liet u heel andere verklaringen optekenen. U werd gevraagd of er na het incident in het huis van uw zus ook verklaringen werden afgenomen van jullie. U ontkende dit weliswaar niet uitdrukkelijk maar antwoordde dat er een rechtbank en een politiekantoor was in Irak waar men verklaringen kan afleggen. U voegde eraan toe: 'alleen maar die twee'. Toen u er hierna op werd gewezen dat u tijdens het vorige persoonlijke onderhoud uitdrukkelijk verwees naar verklaringen die van jullie al ter plekke werden afgenomen, antwoordde u dat u dit eerder zo had bedoeld aangezien de politie inderdaad ter plekke was gekomen

(zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 81 en 82). Nochtans blijkt dit allerm minst uit uw letterlijke verklaringen: u stelde immers uitdrukkelijk dat er al ter plekke verklaringen van jullie werden afgenomen. Vervolgens verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud van 27 augustus 2018 dat jullie pas de volgende ochtend naar het politiekantoor zijn gegaan om daar de definitieve verklaringen af te leggen. U werd geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen van 16 juli 2018, waarbij u immers verklaarde dezelfde nacht nog naar het politiekantoor te zijn gegaan. U herhaalde enkel dat jullie pas de volgende dag de verklaringen op het politiekantoor hebben afgelegd. Later verklaarde u nog naar het politiekantoor te zijn gegaan om 08.30u en om 09.30u het kantoor te hebben verlaten (zie notities persoonlijk onderhoud 27 augustus 2018, vragen 84, 85 en 90, 91). Vervolgens verklaarde u ook dat u als enige in het huis van uw zus bent gebleven na het incident. Uw zus en haar zoontje zouden de nacht hebben doorgebracht in het huis van uw ouders. U werd ermee geconfronteerd dat u tijdens het vorige persoonlijke onderhoud duidelijk in de 'wij-vorm' had gesproken toen u liet optekenen in het huis van uw ouders te hebben doorgebracht die eerste nacht na het incident. U ontkende dit gezegd te hebben tijdens het vorige persoonlijke onderhoud (zie notities persoonlijk onderhoud 27 augustus vragen 86-88). Al deze tegenstrijdige verklaringen doen opnieuw sterk twijfelen aan uw algehele geloofwaardigheid.

Tot slot is er nog het incident waarbij uw neefje zou zijn ontvoerd. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat hij in februari 2016 werd ontvoerd en dat hij twee dagen later werd vrijgelaten (zie notities persoonlijk onderhoud DVZ). Tijdens de persoonlijke onderhouds van 16 juli en 27 augustus verklaarde u evenwel dat deze ontvoering slechts enkele uren in beslag nam (zie notities persoonlijk onderhoud 16 juli 2018, vraag 276 en zie notities persoonlijk onderhoud 27 augustus 2018, vraag 110).

Omwille van bovenstaande tegenstrijdigheden wordt uw asielrelaas ongeloofwaardig geacht.

Tot slot is het erg opmerkelijk dat u enerzijds liet optekenen dat uw schoonfamilie ten allen prijze de echtscheiding wilde tegenhouden en ook dat ze dermate machtig en invloedrijk was dat de rechter in de echtscheidingsprocedure niet u, maar wel hen geloofde, maar dat anderzijds de rechter wel de echtscheiding bevestigde zoals u dat wilde. U werd hiermee geconfronteerd. U antwoordde dat het in Irak altijd mogelijk is om te scheiden 'als je de rechten van de vrouw teruggeeft', waarmee u bedoelde dat u haar zou betalen (zie notities persoonlijk onderhoud 16 juli 2018, vragen 141-150). Deze uitleg kan niet overtuigen, temeer daar u eerder net liet optekenen dat het voor uw schoonfamilie vooral om hun reputatie ging en zeker niet om geld. Deze incoherente verklaringen van u bevestigen het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas. Het doet eerder het vermoeden rijzen dat u wel degelijk gescheiden bent naar aanleiding van bedrog door uw echtgenote, evenwel zonder verdere problemen vanwege uw schoonfamilie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als uit de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 26 maart 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat ISIS sinds 2015 meer en meer werd teruggedrongen. Op 9 december 2017 kondigde eerste minister Haider al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia Taji, Hosseinia, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Nahrawan, Mada'in, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad.

Het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan ISIS. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn.. De sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Het geweld in de provincie Bagdad heeft tot gevolg dat er maandelijks doden en gewonden te betreuren vallen. Het aantal incidenten is echter sinds november 2016 gevoelig gedaald en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt ook heel 2017 en in de eerste maanden van 2018 aan.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere

consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen. De economische situatie is echter zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie.

De scholen en universiteiten zijn open, en er is gezondheidszorg beschikbaar, al staat de laatste zwaar onder druk en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Anderzijds is het aantal IDP's in Bagdad het afgelopen jaar sterk geslonken. Dit heeft de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en openbare dienstverlening verlaagd.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR stelt nergens dat Iraakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart, uw bewijs van nationaliteit en uw kieskaart. Verder legde u nog de kopies voor van uw huwelijksakte en van uw echtscheidingsakte. Deze documenten bevestigen uw persoonsgegevens dewelke hier evenwel niet ter discussie staan. Tenslotte legde u nog kopies voor van gerechtelijke documenten. Kopies van documenten hebben echter weinig bewijswaarde aangezien de authenticiteit ervan niet kan worden

nagegaan. Dergelijke documenten kunnen enkel weerhouden worden in het geval van geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. Bovendien dient te worden gewezen op de relatieve bewijswaarde van Irakese documenten (zie COI Focus Irak Corruptie en documentenfraude). De door u voorgelegde documenten zijn aldus niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van "Artikel 1A §2 van het Internationale Verdrag van Genève, Artikelen 48/3 §2, §4, §5, 48/5§2, §3, 48/6 et 48/7, 62 van de Vreemdelingenwet, Artikelen 2 en 3 van de Wet dd 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 26 van het KB tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het CGVS, het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid."

Wat betreft de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus, bevestigt verzoeker zijn verklaringen zoals afgelegd op het CGVS. Hij stelt persoonlijk geviséerd te worden alsook zijn familieleden. Verzoeker meent verder dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met zijn bijzonder profiel in Bagdad, met name dat hij een soenniet is. Hij besluit dat hij als vluchteling moet erkend worden.

Wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, benadrukt verzoeker dat het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Hij citeert uit de COI Focus over Bagdad van 26 maart 2018. Verder citeert verzoeker uit het 's Raads arrest nr. 206 315 van 28 juni 2018.

Verzoeker voegt geen stukken ter ondersteuning van zijn beroep toe.

2.2. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, verklaringen of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.3.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.3.2. Beoordeling

2.3.2.1. De kern van verzoekers vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat. Verzoeker is een soennitische Arabier afkomstig uit Bagdad en heeft zijn sjiitische echtgenote begin januari 2015 op heterdaad betrappt terwijl zij seksuele betrekkingen had met M.I., officier in het Iraakse leger en tevens de echtgenoot van de zus van zijn echtgenote. Verzoeker bracht de familie van zijn echtgenote op de hoogte van het overspel maar M.I. zou hebben ontkend. Verzoeker liet zijn schoonfamilie weten de scheiding aan te vragen. Een aantal dagen later werd hij door leden van zijn schoonfamilie met de dood bedreigd en geslagen in zijn kapsalon. Op 8 februari 2015 werd een kleefbom tot ontploffing gebracht in het huis van verzoekers zus. Op 14 juni 2015 scheidde verzoeker officieel. Op 20 oktober 2015 werd opnieuw een kleefbom tot ontploffing gebracht in het huis van zijn zus. Op 21 november 2015 werd verzoeker aangevallen door een groep mannen en vrouwen alsook beschoten. Midden februari 2016 zou verzoekers neefje enkel uren zijn vastgehouden door zijn ex-schoonfamilie. Op 28 oktober 2017 is verzoeker Irak ontvlucht.

2.3.2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker een aantal documenten heeft voorgelegd aan het CGVS in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming (AD CGVS, stuk 16, map met ‘documenten’).

De Raad wijst er vooreerst op dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dienen de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

Wat betreft verzoekers originele identiteitskaart, bewijs van nationaliteit, kieskaart en de kopieën van zijn huwelijksakte en echtscheidingsakte, stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat deze documenten de persoonsgegevens van verzoeker bevestigen die niet ter discussie staan. Deze documenten vormen op zich echter geen bewijs van verzoekers vluchtrelaas, met name de voorgehouden bedreigingen, aanslagen en mishandeling door zijn ex-schoonfamilie.

Wat betreft de kopieën van de gerechtelijke documenten, maakt de commissaris-generaal terecht een voorbehoud bij de bewijswaarde van deze documenten. Immers, in zoverre enkel kopieën worden voorgelegd en geen originele stukken, kan de authenticiteit en de herkomst van deze documenten niet worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt (zie vaste rechtspraak RvS 25 juni 2004, nr. 133.135 en RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Tevens blijkt uit stuk 16 in het administratief dossier, waarin zich de kopieën van de gerechtelijke documenten bevinden, dat het merendeel van deze kopieën niet goed leesbaar zijn. De tolk van het CGVS geeft dan ook herhaaldelijk aan dat de documenten moeilijk letterlijk vertaalbaar zijn en dat hij zich beperkt tot een samenvatting van de relevante informatie. De verklaring van verzoekers zus met betrekking tot de eerste kleefbom is bovendien geheel onleesbaar is en kon niet worden vertaald. Meer concreet stelt de Raad vast dat verzoeker een aantal verklaringen voorlegt, die werden

afgelegd door hemzelf, zijn zus, zijn neef of leden van de schoonfamilie bij de Iraakse gerechtelijke instanties. Aan deze documenten die niet meer zijn dan een weergave van loutere verklaringen kan geen objectieve bewijswaarde worden toegekend voor zover niet blijkt dat deze inhoudelijk werden onderzocht en bevestigd door de instantie die ze noteerde. In casu liggen met betrekking tot de twee kleefbom-incidenten geen gerechtelijke documenten voor die hierover objectieve vaststellingen bevatten of waaruit blijkt dat de relevante verklaringen inhoudelijk werden onderzocht en bevestigd. Er ligt enkel een tekening voor met betrekking tot een kleefbom-incident, maar uit dit document blijkt niet op welk van de twee kleefbom-incidenten het betrekking heeft en verder wordt niet vermeld welke persoon of instantie deze tekening heeft opgesteld. Wat betreft het schietincident van 21 november 2015 ligt een medisch rapport voor waar wordt vermeld dat verzoeker een dubbele breuk opliep in zijn arm als gevolg van een schot maar in het speciaal rapport van de politie met betrekking tot dit schietincident kan omwille van de onleesbaarheid van dit document niet worden gelezen dat de politie deze verwonding ook bij verzoeker heeft vastgesteld.

Verzoeker brengt ook een document bij waaruit zou blijken dat M.I. lid is van de al-Hash al-Sha'abi en dat een onderzoek wordt gevoerd naar een wapen dat bij hem werd gevonden. De Raad wijst erop dat uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat er in Irak sprake is van wijdverspreide corruptie en documentenfraude op grote schaal waardoor er veel Iraakse officiële documenten in omloop zijn die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping verworven zijn, zodat de bewijswaarde van Iraakse documenten hoe dan ook relatief is (zie AD CGVS, stuk 17, map 'landeninformatie', 'COI Focus' "Irak – Corruptie en documentatie-fraude", 8 maart 2016).

Hoewel verzoeker zich heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat de voormelde documenten omwille van bovenvermelde redenen in deze stand van zaken op zich niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

2.3.2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtrelaas. De commissaris-generaal komt tot dit besluit op basis van de vaststellingen dat verzoeker een aantal opvallende tegenstrijdige verklaringen aflegt die in sterke mate zijn algehele geloofwaardigheid ondermijnen. Zo stelt hij vast dat:

- verzoekers verklaringen met betrekking op het eerste incident, enkele dagen na de betrapping van het overspel op heterdaad, opvallend en flagrant tegenstrijdig zijn;
- verzoekers verklaringen met betrekking tot het incident van 8 februari 2015 tegenstrijdig zijn;
- verzoekers verklaringen met betrekking tot de ontvoering van zijn neef tegenstrijdig zijn.

Tevens merkt de commissaris-generaal op: *"Tot slot is het erg opmerkelijk dat u enerzijds liet optekenen dat uw schoonfamilie ten allen prijze de echtscheiding wilde tegenhouden en ook dat ze dermate machtig en invloedrijk was dat de rechter in de echtscheidingsprocedure niet u, maar wel hen geloofde, maar dat anderzijds de rechter wel de echtscheiding bevestigde zoals u dat wilde. U werd hiermee geconfronteerd. U antwoordde dat het in Irak altijd mogelijk is om te scheiden 'als je de rechten van de vrouw teruggeeft', waarmee u bedoelde dat u haar zou betalen (zie notities persoonlijk onderhoud 16 juli 2018, vragen 141-150). Deze uitleg kan niet overtuigen, temeer daar u eerder net liet optekenen dat het voor uw schoonfamilie vooral om hun reputatie ging en zeker niet om geld. Deze incoherente verklaringen van u bevestigen het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas. Het doet eerder het vermoeden rijzen dat u wel degelijk gescheiden bent naar aanleiding van bedrog door uw echtgenote, evewel zonder verdere problemen vanwege uw schoonfamilie."*

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat de bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot het vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas alsook pertinent en correct zijn.

De Raad benadrukt dat het in beginsel aan verzoeker toekomt om voormelde vaststellingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen enkel element aanvoert dat een ander licht werpt op bovenstaande concrete en naar behoren gemotiveerde vaststellingen of vermag daaraan afbreuk te doen. Verzoeker stelt enkel dat hij zijn verklaringen bevestigt. Het louter vasthouden aan de afgelegde verklaringen, zonder hier enige uitleg bij te verschaffen, volstaat geheel niet om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen en alsnog aan te tonen dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Verzoeker gaat volledig voorbij aan de omstandige en gedetailleerde uitwerking van voormelde bevindingen. Daarenboven doorspekt hij het geheel met citaten uit wetgeving en rechtsleer die hij op geen enkele wijze betreft op zijn eigen situatie, laat staan dat hij aantoon wat de relevantie ervan zou zijn in het licht van de pertinente en deugdelijke motivering van de bestreden beslissing.

2.3.2.4. Verzoeker verwijst nog naar zijn bijzonder profiel als soenniet in Bagdad.

De Raad merkt op dat uit de beschikbare landeninformatie weliswaar blijkt *“dat soennieten in Bagdad grotere risico's lopen om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld zoals mishandelingen, ontvoeringen of moorden begaan door sjiiitische milities”*, doch niet dat soennieten actueel in Bagdad het voorwerp zijn van groepsvervolging (AD CGVS, stuk 17, map met landeninformatie, 'COI Focus': *“Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad”*, 26 maart 2018, p. 33-34). Het loutere gegeven soenniet te zijn, volstaat aldus op zich niet om het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen.

Er kan uit de landeninformatie niet worden afgeleid dat de situatie in Bagdad dermate ernstig is voor soennieten dat verzoeker louter door zijn geloofsstrekking dreigt te worden gevisieerd of vervolgd.

Verzoeker dient aldus concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan te reiken waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn soennitische geloofsovertuiging dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, blijft verzoeker hier in gebreke. Er zijn verder geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij soenniet is, dreigt te worden vervolgd in Bagdad.

2.3.2.5. Verzoeker weerlegt derhalve de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals samengevat in punt 2.4.2.3., die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, niet. Deze motieven blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en overgenomen.

De documenten die werden voorgelegd bij het CGVS en die zoals eerder vermeld op zich niet volstaan omwille van hun inhoud en relatieve bewijswaarde, werden aldus niet aangevuld en geruggesteund door voldoende consistente, precieze, volledige en aannemelijke verklaringen.

Bijgevolg acht de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, verzoekers vluchtrelaas – het geheel aan documenten, verklaringen en landeninformatie in acht genomen – niet geloofwaardig.

Deze vaststellingen en hetgeen hierboven wordt besproken volstaan om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.4. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de

bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” dient te lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.4.2. Beoordeling

2.4.2.1. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt vooreerst bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werden ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar, Hawija en de laatste gebieden van ISIS in Anbar. Midden oktober 2017 richtten de Iraakse strijdkrachten zich op de omstreken gebieden langs de grens met de Koerdische Autonome Regio en werden de Koerdische peshmerga daar verdreven. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en in de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 was er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, was in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen, is volledig geweken. Op 9 december 2017 verkondigde de Iraakse eerste minister Haider Al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen ISIS.

Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend kunnen zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in

deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad dient te worden beoordeeld.

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de *“UNHCR Position on Returns to Iraq”*, dat werd opgenomen in de bronnenlijst van de COI Focus *“Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad”* van 26 maart 2018, dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

Uit dit standpunt blijkt dat UNHCR zich verzet tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn uit gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die werd bijgebracht door de verwerende partij kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

Uit de door de verwerende partij aangeleverde informatie (AD CGVS, stuk 17, map met ‘documenten’, COI Focus *“Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad”* van 26 maart 2018) blijkt dat de hoofdstad en de hele provincie Bagdad zich onder controle van de Iraakse regering bevinden. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staan in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers is gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Uit de landeninformatie blijkt evenwel dat ISIS zich nog nauwelijks bedient van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Daar staat tegenover dat het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad vanaf begin 2017 sterk is teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Verder is niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een “ramadanoffensief” met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. Deze tendens zet zich in 2018 ook nog voort.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer geviséerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald. Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in heel 2017 en de eerste maanden van 2018 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst gezien in 2012.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen te worden meegenomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat wordt getroffen door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals hoger reeds werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants en cafés blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen.

Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Checkpoints worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van worden uitgegaan dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen. Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend en worden er nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen de 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de

vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zodanige aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, wat niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("UNHCR Position on Returns to Iraq", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (Ibid., nr. 40). In het afgelopen jaar 2017 is het aantal IDP's in Bagdad sterk geslonken hetgeen de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en de openbare dienstverlening heeft verlaagd.

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar daar kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande nu hij enkel citeert uit de COI Focus van 26 maart 2018 zonder concreet aan te tonen dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde gevolgen heeft getrokken. Hij brengt geen andere afdoende concrete, objectieve landeninformatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen.

Dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en andere geweldfeiten voordoen en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt niet betwist en terdege in rekening gebracht. Hieruit blijkt dat niet alleen het aantal incidenten in Bagdad sterk is teruggelopen in vergelijking met de situatie in 2014 tot 2016, maar ook de zwaarte van de aanslagen. Deze tendens zette zich ook verder in 2018. Daarenboven dienen ook diverse andere, objectieve elementen te worden meegenomen in de beoordeling van de mate van het willekeurig geweld, met name de impact van het geweld in Bagdad op het dagelijkse leven van de burgers. De vaststelling dat Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad is, betreft dan ook een pertinente vaststelling.

Gelet op de rechtspraak van het HvJ met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en rekening houdende met alle relevante informatie over de veiligheidssituatie in Bagdad, komt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, tot de conclusie dat in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2.2. Vervolgens moet worden onderzocht of verzoeker omwille van zijn individuele situatie, met name omwille van concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden, een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet omdat hij specifiek wordt gevisieerd dan wel omdat in zijn hoofd een verhoogd risico bestaat op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Van een verhoogd risico kan,

bijvoorbeeld, sprake zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precare socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Voor zover verzoeker verwijst naar zijn vluchtrelaas, verwijst de Raad naar de hierboven besproken pertinente en terechte vaststellingen van de commissaris-generaal dienaangaande waarbij wordt besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan deze verklaringen.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat uit de beschikbare landeninformatie weliswaar blijkt dat soennieten een groter risico lopen om slachtoffer te worden van doelgericht geweld, maar niet dat soennieten in Bagdad het voorwerp uitmaken van groepsvervolging. Er is geen informatie beschikbaar die aantoonst dat personen louter omwille van hun soennitische achtergrond specifiek worden geviséerd of om die reden slachtoffer zijn van meer gerichte vormen van geweld. Het enkele gegeven dat verzoeker soenniet is, is dus niet voldoende om een reëel risico op ernstige schade vast te stellen. Gelet op voorgaande vaststellingen, zijn er in hoofdte van verzoeker geen concrete aanwijzingen die aannemelijk maken dat hij omwille van zijn soennitische geloofsovertuiging specifiek wordt geviséerd. Waar verzoeker nog verwijst naar een arrest van de Raad, stelt de Raad vast dat uit dit arrest niet blijkt dat de subsidiaire bescherming werd toegekend omwille van een soennitische geloofsovertuiging.

Verzoeker brengt verder geen persoonlijke omstandigheden aan die wijzen op een verhoogd risico op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. De Raad herinnert eraan dat de persoonlijke omstandigheden die in acht worden genomen in het kader van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet niet van dezelfde aard kunnen zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg hij uitgebreid de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en regio van herkomst en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.6. Voor zover verzoeker de schending aanvoert van artikel 26 van het KB CGVS is dit onderdeel van het middel onontvankelijk aangezien hij verzuimt om uiteen te zetten op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing zou worden geschonden.

2.7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MAES